

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
meseču. Stane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posamezni listi po
30 vin.

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu, JEŽA
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

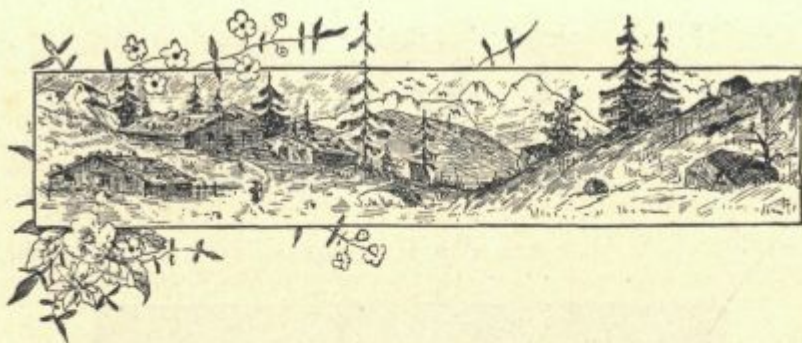
List 21. - V Ljubljani, dne 9. oktobra 1909. - Leto VII.

Napredek.

„Torej, zaroka tvoje sestre se je zopet razbila?“

„Da, toda to pot je bila dokaj dalje zaročena, kakor doslej.“

DOBER SVET.

(Pariz. V Boiserie Boulogne. Marki Boisonfort in kapitan Parabere se peljeta na izprehod. Okno elegantne ekvipaže je na strani, kjer sedi kapitan, odprto, skozi katero častnik živahno mimovozeče se dame pozdravlja.)

Marki: Dragi; kakor vidim, poznate malodane ves Pariz. Skoro nemogoče je izpregovoriti z vami pametno besedo; vsak trenotek je treba prijeti za klobuk.

Kapitan: Kaj pa hočete, dragi marki? Baš petnajst let je, kar živim med tem malim zanimivim svetom . . .

Marki: Recimo polovico, ako vam drago!

Kapitan: Kako neuljudno! Polovico mi hočete odbiti, vendar živim res že polnih petnajst let v tej družbi, iz katere sem znal ohraniti z malimi izjemami vsaj vse žensko prijateljstvo. Vozovi, ki hite tu mimo naju, mi vzbujajo spomine na mladost, na vesele urice, ki sem jih vžil ves ta čas do včeraj . . .

Marki: Ali pa do jutri. Nepoboljšljivec!

Kapitan zopet pozdravi skozi okno.

Marki: Že zopet. Kdo je to . . . ?

Kapitan: Leontina Lenoir, dama, ki zna v vsem „Allée des Acacius“ najlepše izgovoriti „dobro jutro“. Nje pozdrav vsebuje vse: začudenje in radost obenem. Nje pikantno pomežikanje je kakor bi hotela reči: „Vi tukaj, moj dragi! Prav veseli me, da vas vidim! Kdaj mi pridete poljubiti roko? i. t. d.“

Marki: Vse to čutite v njenem pozdravu?

Kapitan: Še več! Še veliko več! Imam pač spretnost v izpoznavanju žensk. Ženska je pa tudi res zanimiva in vedno nova presenetljiva stvar.

Marki: Razočarani niste bili še nikdar?

Kapitan: Gotovo; toda verujte mi, da je veliko več dobrih kakor slabih žensk in največ med temi je še boljših kakor se jih sodi. — Oho, v oni ekvipaži pa vidim damo, koje še ne poznam! Krasna ženska!

Marki: To je gospa Farwel, ki je bila zapletena v ono znamenito pravdo zaradi ločitve zakona. Po moji soprogi je meni celo nekoliko v sorodstvu.

Kapitan: Čestitam! Res krasotica!

Marki: S to damo ne občujemo, kajti preveč je razupita kot lahkoživka. Ona je tip znane brunetke blestečih oči, alabastrove polti in labodjega vratu, ki z dobro gospodinjo ni v nobenem soglasju.

Kapitan: Aha, Lavra! Dobro jutro, ljubo dete!“

Marki: Dve uri že neprenehoma pozdravljate; ali se še ne mislite vrniti v mesto?

Kapitan: Saj res, vrniva se! Prav zadovoljen sem z današnjem izprehodom.

Marki (kočijažu): Obrni! Pelji naju v klub!

Kočijaš zapelje iz glavnega drevoreda na stransko manj obljudeno pot.

Marki: Tako! In zdaj lahko nemotena nekoliko pokramljava. Povejte mi, gospod kapitan, popolnoma odkrito, ali res še niste utrujeni in prenasičeni tega življenja?

Kapitan: Odkrito rečeno: dokler se nahajam v vrvenju raznih zabav med ognjem lepih ženskih očí, ne; toda kakar sem sam, tedaj me prevladajo žalostne misli. Glejte, v trenutkih, kakor zdajle, ko se peljem v somraku proti domu in ko jemlje dan slovo in gledam dolgo ravno črto plinovitih svetiljk pred seboj, poslušam enakomerni ropot koles po mestnem tlaku; glejte, tedaj se čutim osamljenega sredi množice, tedaj se me polasti proti moji volji tiha žalost . . .

Marki (nežno): Ali vam v takem položaju ni še nikdar privedel slučaj kopo veselo rajajočih otrok nasproti?

Kapitan: Da, da; otroci so jako ljubki . . .

Marki (živahno): In tedaj niste še nikdar čutili, da je vaše samsko življenje brezpomembno? Ali ni grozno, priti zvečer na zapuščeni svoj dom, videti sobe prazne in mrtve? Kdaj se bode naveličali pustolovja, ljubezni ki ne pozna včerajšnega niti jutrišnjega dne. Za Boga, žena je več vredna, kakor jo cenite vi . . .

Kapitan (zamišljen): Res je . . . Prav imate . . . V trenutkih, kakor zdajle.

Marki: Toraj vendar! Hvala Bogu! Verujte mojim bogatim izkušnjam, prijatelj; človek ne sme ostati vedno divji lovec v ljubezni, ki je last družega, pride pač čas, ko moramo priznati, da nismo več v letih, primernih v takemu razkošju.

Kapitan (mehko): Skratka, vi želite, da bi se oženil?

Marki: Uganili ste! Stari ste petintrideset let, dragi prijatelj, in to je psihologični trenotek. Vi si lahko še vedno, ne da bi se bali prevelike starostne razlike, izberete dvajset do petindvajsetletno nevesto.

Kapitan: Dobro. Toda v to svrho bi se moral seznaniti s krogi, ki so mi doslej še neznani, kajti v krogih, ki jih poznam, ni nič zame primernege. Druge dame torej, ako smem prositi, marki.

Marki: Zaslepljenec! Kolikokrat ste bili v njih bližini, ne da bi opazili dražestna, ljubka, čista bitja; zdrava na duši in na telesu, ki bi osrečila najzibirljivejšega moža kot vrle žene in skrbne matere svojim otrokom. Kapitan! Dragi kapitan! Ubogajte moj svet, oženite se! Dajte mater svojim bodočim otrokom!

Kapitan (ognjevito): Za Boga, prav imate, marki; vaš navsvet me kar elektrizuje! Oženite me! Toda . . . s katero?

Marki (přemišljeva): Hm . . . vsekako bi imel za vas nekaj primernege na razpolago; toda zagotoviti bi me morali prej, da nameravate v resnici opustiti vse svoje dosedanje pustolovje in da se popolnoma, razumete gospod kapitan, popolnoma poboljšate.

Kapitan: Prisegam, vloge večnega žida v ljubezni sem docela prenasičen.

Marki: Res ne vem, ali smem svoje poročilo nadaljevati, kajti ne štejte mi v zlo, kapitan . . . razupiti ste kot nepoboljšljiv lahkoživec.

Kapitan: Ako vam pa rečem, da mislim napraviti takemu življenju konec.

Marki: Resnično?

Kapitan: Resnično!

Marki: Čujte torej, kapitan. Imam sestričino . . .

Kapitan (živahno): Gospo Farwel?

Marki: Ako nadaljujemo z neumnostmi, nimam potrebe nadaljevati s svojim predlogom.

Kapitan: Oprostite in nadaljujte!

Marki: Imam sestrično, staro dvaindvajset let, s kakimi petstotisoč kronami dote, še enkrat toliko je še pričakovati. Brez očeta, mati hrepeni, da bi se omožila njena hčerka. Deklica zelo ljubka, če tudi ne bogve kaka lepotica. Obitelj častita, s prijetnim, dobro situiranim sorodstvom. Večkrat sem že mislil na vas, toda odkrito rečeno, bal sem se vedno priti s svojim predlogom na dan. Svoji sestrični sem zelo naklonjen in bilo bi mi silno neprijetno, ko bi dal jaz povod vaši nesreči. Saj me razumete, gospod kapitan.

Kapitan: Čujem in razumem. Brez tasta? Zelo vabljivo. Petstotisoč kron? Vsa čast.

Marki: Še nekaj predno nadaljujeva. Ko bi se mi danes tako odkrito ne izpovedali in mi svojo žalost, svojo osamelost ne potožili, ne vtikal bi se nikdar v vaše zadeve in vam dajal nasvete. Toda vi ste mi danes prisegli: „Smeha imam dovolj, zato hočem postati resen.“ Verjel sem vašim besedam ter vam razložil načrt.

Kapitan: Marki, vi ste biser med prijatelji! Da, hočem se oženiti ter drugo življenje začeti. Kdaj me nameravate z damami seznaniti? Najpametneje bo, ako se takoj peljeva tja. Še danes začnem svoji nevesti dvoriti in jutri ji pošljem prvi šopek v dar.

Marki: Počasi, previdno, prijatelj! Vraga, kako naglo ste na vse pripravljeni! Saj stvari še dobro premislili niste!

Kapitan: Premislil? Čemu? Sklep je storjen. Vi mi predlagate damo, ki je vaša sestrična, in to mi zadostuje. Naprej torej k moji tašči!

Marki: Oho, kaj pa vendar mislite, kapitan . . . Saj še niti ne veste ali je damo blondinka ali brunetka?"

Kapitan: Nov povod torej, da jo vidim kar naprej mogoče.

Marki: Dobro torej! Ker ste se za trdno odločili, lahko poprimemo stvar resno. Ali imate v soboto kaka posebna pota?

Kapitan: Nič, ljubi prijatelj in dobitnik! Pa ko bi jih tudi imel, ta zadeva je pred vsem najvažnejša.

Marki: Imetno! Čujte toraj. V soboto utegne gospa Boissonfort obiskati s svojo hčerko umetniško razstavo; recimo na primer: ob treh popoldne.

Kapitan: Ob treh popoldne! Izvrstno!

Marki: Vi bodete slučajno pozdravili mojo soprogo in nato, pot plaščem izrednega zanimanja za klasično umetnost, za katero se zanimate zadnjih petnajst let, služili damam kot tolmač.

Kapitan: Klasična umetnost . . . okrogle oblike atike . . . imenitno. Izvrstna misel. Kako počasi mi bodo potekali dnevi do sobote . . . In na katerem prostoru naj bi se sestali?

Marki: Pred poprsjem Platona.

Kapitan: Plato? Izvrstno! Kadar nalašč.

Marki: Ponoviva toraj še enkrat v kratkem sestane: soboto ob treh popoldne v umetniški razstavi pred poprsjem Platona . . .

Kapitan (ga prekine): Glejte, tu je zopet gospa Farwell!

Marki: O tem zdaj ni govora. Rekla sva v soboto . . .

Kapitan (pomoli glavo skozi okno): To je pas! In te rame! In to je vaša sestrična?

Marki (mehanično): V umetniški galeriji . . .

Kapitan (zgrabivši ga za obe roki): Prijatelj, dobitnik! Ta ženska me je obesnela! Morate me njej predstaviti. Ukažite kočijažu, naj obrne in naj skusi to damo dohiteti. To krasno bitje moramo dohiteti.

Marki: To je preveč, gospod kapitan . . .

Kapitan (skozi okno): Čarobna! Ta tilnik te oči! Poglejte sami!

Marki (resno): Gospod! Celo uro že govoriva o ženitvi — ponovim še enkrat: o resni ženitvi, o družini, o doti, o prvem sestanku! Vse je v redu, določeno — a pri prvi lepši krinkki, ki jo je slučaj prinesel mimo, pozabite vse. In trdili ste, gospod kapitan, da ste siti takega življenja, da ste ozdravljeni lahkoživja? Priznati moram . . .

Kapitan (sklonivši se še bolj skozi okno): Rajsko bitje! Oh, da bi jo le dohiteli! Nestrpen sem in bojim se, da se vedno bolj oddaljujemo od nje namesto, da bi se ji bližali!

Marki (prav resno): Gospod, brez rešitve ste izgubljeni. O)ppre okno na svoji strani): Žan dohitite voz, ki vozi pred nami!

In voz, v katerem sta se vozila marki in kapitan je zdrdral za vozom, v katerem se je vozila dražestna Farwel in ko ga je dohitel, začel je kapitan iznova življenje, o katerem je pred nekoliko renutki trdil, da ga je prenasičen.

Prijatelj človeštva.

Sodnik: „Vi ste dobro vedeli, da vaše sredstvo proti pegam vsebuje strup in ste je vseeno prodajali. Ali vas ni nič vest pekla?“

Zatoženec: „Seveda! — Zato sem pa na vsak zavojček pustil natisniti „pred ponarejanjem se svari!“

ZVONIMIR MASLE:
MLINARJEVA HČI.

Skoro noč in dan
se vrté kolesa,
mlinar ves prašán
žito y kamen stresa;
al ko ga zvečér
spanec hudi zmore,
rdečelična hčer
v mletvi mu pomore.

Ženski svet pa sí
tajnost to šepeče:
zvečer ob vasi
mestni fant se šeče,
gleda travice,
trga poljske rože . . .

in ob mlinu se
vstavlja in posluša .
vode spenjene
gleda in posluša . . .
Al ne vleče ga
tja vodé šumljanje,
al ne vleče ga
mlina ropotanje,
tja hladit ne hodi
se za dan razgret,
h bistri mlinski vodi
vleče ga magnet . . !

Mlinar pa vsak dan
pridnost hčere hvali.

Jasno.

„Ali smem prositi za roko vaše hčerke?“

„Obžalujem; sem že za nekoga družega poplačal dolgove.“

JANKO OSOJNIK:

ŠALJIVEC IZ PODRAVJA.

ZBIRKA PRIPOVEDEK IZ PODRAVJA NA ŠTAJERSKEM.

14. Kandidat „Mastne zveze“ v Marbergu.

Hudi so časi, kadar je treba voliti poslance. Le pomislite, koliko je ljudi, ki se čutijo zmožne za bodoče poslance! Pomislite, koliko je stanov, ki hočejo imeti svoje zastopnike, koliko je strank, koliko je časopisov, ki hočejo imeti poslance izmed svojih pristašev!

Nekdaj je bilo vendar nekoliko lažje, če je hotel kdo postati poslanec. Takrat bi se bilo Marberžanom lahko posrečilo, da bi bili spravili svojega človeka tja gor v slavni zbor poslancev. Toda predolgo so opazovali, kako se pripravljajo za volitve po drugih krajih in so pri tem celo pozabili na lastnega kandidata. Sicer pa jim tega ni bilo nikdar žal, saj so dobili kandidata od drugod, na katerega so bili ponosni do smrti.

Na slovenskem Štajerskem še takrat ni bilo toliko političnih strank ko dandanes. Pravzaprav stasi stala ob volitvah samo dva tabora nasproti. Eden tabor je dobil ime „Suha stranka.“ drugega pa so krstili „Mastno stranko“. Zakaj so si takrat izbrali ravno taka imena, ni znano, toda gotovo so imeli naši predniki dobre vzroke za to. Mogoče je dobil eden tabor svoje ime „Mastna zveza“ vsled velikih gospodarskih in političnih uspehov, katere so dosežali dan za dnevom njegovi poslanci, „Suha stranka“ pa si menda ni priborila bogve kakih uspehov, ker ji je „Mastna zveza“ odjedla večino. Mogoče pa so se zbirali v „Suhi stranki“ sami suhi in ubogi ljudje, v tem ko so se družili debeluhi in

bogataši v „Mastni zvezi“. Da je vsled tega morala biti „Mastna zveza“ močnejša, je lahko razumljivo, saj je nekdanje bilo mnogo več bogastva in debelosti med Slovenci kakor dandanes, ko se težko borimo za kruh in ko niti sence ni po starih „zlatih časih“.

Pustimo politiko naših prednikov in si poglejmo, kako so se obnašali Marberžani v tistem volilnem boju!“

Marberžanom ni bilo po volji, da so morali voliti skupaj s Pohorci. Bili bi se najrajše pritožili zoper razdelitev volilnih okrajev, toda niso vedeli, kje. Skupno z Gradčani, bi tudi ne bili radi, saj so imeli z Gradcem že nekaj let sem ostre prepire, s Korošci pa istotako niso imeli skupnega poslanca. Pustili so torej razdelitev okrajev pri miru in dobro je bilo tako.

In že je prišel v Marberg glas, da priredi v nedeljo popoldne kandidat „Mastne zveze“ volilni shod v Marbergu. Velikanski lepaki so se pojavili kar čez noč po vseh oglih in plotih z napisom „Volite našega kandidata! Gospod Grintovšek je naš mož!“ Poleg slovenskih so naznanjali tudi nemški lepaki, da je treba voliti gospoda Grintovška. Dobro, naj le pride kandidat, da ga vidimo! Tako je menil župan Guzl in istega mnenja je bil občinski odbor.

Kandidat Grintovšek gotovo ni bil najslabši kandidat, če si upa prirediti volilni shod celo v Marbergu. Zvedelo se je sicer, da ga Pohorci ne marajo in da so mu razbili po vrsti nekaj volilnih shodov, toda kdo ve, če ni ravno vsled tega dober kandidat. V Marbergu ga to izvrstno priporoča, če ga Pohorci ne marajo.

Ob treh popoldne so čakali marberški volilci z deco in ženami pred krčmo na cesti. Po cesti se je kmalu prikadila lepa kočija, ki se je ustavila pred krčmo tam, kjer je bilo največ ljudi. V kočiji je sedel kandidat, lep gospod z živimi očmi, poleg njega pa neki spremljevalec, mogoče kak pisar ali dijak. Kandidat Grintovšek je vedel, da je treba navdušiti marberško ljudstvo v prvem hipu. Vstal je v kočiji, kakor je bil dolg, privzdignil visoko klobuk in gromovito zaklical: „Marberg hoch! Živio Marberg!“

„Marberg hoch!“ mu je zadonelo kot odgovor izza nekega plota. To je dalo kandidatu nove moči. Skočil je z voza ter krilil z rokami proti občinskim odbornikom, stoječim ob zidu:

Živio, zmaga je naša!“ Živela „Mastna zveza!“ Še enkrat Marberg hoch!“

Ni se še poleglo prvo navdušenje, ki ga je izzval ta imenitni kandidat s svojim pozdravom, zopet je zadonel ostri kandidatov glas:

„Kdo je gospodar? Vina na mize, vina za vse! Zmaga je naša! Marberg hoch!“

Med ljudstvom se je jelo gibati. Zadovoljno so se dregali močje v rebra, češ, ta pa ne bo slaba. Polagoma so se spravljali v veliko gostilniško sobo in sedali krog miz, drugi pa so stali v sobi, v veži in zunaj ob oknih. Kandidat je bil tudi že pri mizi in za njim je prišepal njegov spremljevalec. Kandidat je počakal le še toliko, da se je pokazalo vino v vrčih in ročkah, ki bi naj krožilo od ust do ust, potem pa je skočil na stol in junaško govoril:

„Gospoda! Glejte to prekrasno zeleno Pohorje! Kako krasno je ravno naše zeleno Pohorje! Koliko lepše bo še to prekrasno zeleno Pohorje, kadar bom izvoljen ravno jaz, kandidat preslavne „Mastne zveze“ in kadar ne bo več tukaj niti sledov več po brezverski „Suhi stranki!“

Možje vsega tega niso razumeli, a občudovali so govornika ter močno nagibali vrče in ročke. Tudi govornik se je okreščal.

Kandidat je nadaljeval z močnim glasom:

„Gospoda! „Mastna zveza“ ima v rokah vso moč, „Suha stranka“ nima ničesar. V imenu „Mastne zveze“ vam lahko obljubim vse, nasprotnik pa nič. Saj vemo da je ravno za kmetovalca najhujša nesreča, kadar mu živinca umrje. In kdo mu bo pomagal, če ne „Mastna zveza“ in jaz, kandidat slavne „Mastne zveze?“

Najhujše breme naših ljudi so prehudi davki. Čujte, možje in gospoda, jaz se bom potegoval za to, da se bodo davki znižali!“

Poslušalci so ga dobro razumeli, ko je govoril, da jim včasih živinca „pomrje“. Purcl je trčil z laktom Šterca, češ, ta je gotovo zvedel o smrti tvojega bika. Šterc je hotel postati hud in zaklicati govorniku, naj molči o „umiranju marberške živine“, toda ravno je prišla vrsta nanj, da bi imel piti in poprej je še hotel globoko potegniti iz vrča. V tem pa je kandidat govoril že o znižanju davkov, kar je neizmerno ugajalo vsem in soglašali so z govornikom, ploskali in cepetali s črevlji, da je Šterc rajši stisnil jezik za zobe in molčal.

Kandidat je nadaljeval z visokim glasom:

„Gospoda, jaz pa se ne bom potegoval samo za to, da bi se davki znižali, ampak hočem doseči, da se bodo davki celo odpravili, da ne bomo državi sploh nobenih davkov več plačevali!“

„Kandidat hoch!“ Živio naš kandidat!“ je zagrmelo po gostilni po teh besedah. Navdušenje je trajalo dve minute, da je govornik moral počivati. Zmagoslavno se je oziral po sobi s svojega zvišenega mesta ter kričal nazmes:

„Živio! Zmaga je naša! Živela „Mastna zveza!“

Ko se je pomirila soba, je nadaljeval kandidat z nenavadno močnim glasom:

„In ne samo to, gospoda! Jaz nočem skrbeti samo za to, da državi odslej ne bomo več plačevali davkov, ampak doseči hočem z drugimi poslanci „Mastne zveze“, da bo plačevala odslej država davke nam. Mi smo plačevali državi že zadosti dolgo, zdaj pa naj bo narobe. — Živela „Mastna zveza!“

Ni še končal, ko je nastal po sobi strahovit nemir. Ljudstvo je krikakor brez pameti. Kandidatu so prevrgli stol, da je padel po glavah marberških volilcev, dvajset rok se je stegovalo po njem in ga dvigalo v zrak ter hitelo z njim od mize po sobi okrog. V neizmernem navdušenju so stiskali kandidata in ga ščipali v razne ude, da je vriskal od bolečin. A človek rad malo potrpi, kadar vidi tako navdušenje za „Mastno zvezo“.

„Hvala! hvala! že zadosti!“ je mahal kandidat in pomirjeval marberške volilce.

Ko so ga spustili na tla, se je oddahnil. Izborno je bil opravil svoj posel in tukjer ni imel tako hvaležnih poslušalcev ko v Marbergu. Prepričan je bil tukaj za vse glasove, nasprotnik pa nobenega. Čemu bi se še dalj časa tukaj mudil, ko ga čaka še en shod nekje pod Vižingo! „Prišel sem, govoril sem, zmagal sem,“ se je radoval na tihem, vrgel na mizo denarja za pijačo in se polagoma poslavljaj. Za šepajočim spremljevalcem je švigal v kočijo, zavihtel klobuk in zaklical: „Živela „Mastna zveza!“ Proč s „Suho stranko!“ Marberg hoch!“

„Marberg hoch!“ so klicali volilci za kočijo, ki je drdrala proti Vižingi. Nato so se vračali v gostilno, hvalili imenitnega kandidata „Mastne zveze“ ter pili in peli do polnoči.

DR. ŽANE Z IBLANE.

Mal me je skori sram puvedat, de sm biu u nemškmo trjatre; pa kaj: če drugeh ni sram iz Nemcem na škodo Slovencu kšefte delat, ke se za več štejeja, ket sm jest, za kua b blu pa pol mene sram? Če grem jest u nemsk trjatr, nima žiu krst ud tega nubene škode, h večm moja Žefka, ke ji pr košt tiste groše udšipnem in pa jest, ke morm druh dan žgance brez ucvirku natepavat. In jest nism nč in se tuđ na štulm naprej, de b iz tem kašn prefit naredu, ampak če s kej tacga špogam, s špogam iz sojmo pušten zasluženmo gnarjam; in če s iz sojmo gnarjam kej špogam, nubenmo nč am

na gre, ta nar mn pa tistem, ke še za tiste nimaja žou besede, ke sa, če natančn uzamema, čist sam zatu narodn, ke jm ta narudnast in putegvajne za narudnast nese.

No, jest sm biu holt u nemškmo trjatr in tu glih na dan gudu našga presvetlga cesarja in še tekat sm šou sam iz ferbca, de b vidu, kuku se uja naš Nemci in nemškutari pr te prložnast našmo presvetlmu cesarje za tisteh dvejst taužent kronc, ke jm jh je špenderu za nhn trjatr, hvaležnga skazal.

Mal frdehtek se m je zdou že trjatrcegelc, ke sm vidu na nem „Rebeljons ofcet“. Kua pa tu pumen, de uja glih na današn dan, ke je cesarju gud, Nemci ud rebeljona špilal? Tu ni nč kej dobr cahn, sm s prec mislu. Na en tak dan b pa že žihr rebeljon pr gmah pustl in za tisteh dvejst taužent kronc raj kašna druga špilal, bl pametna, če sa prou Nemci, ke se jm use duvol. No pa nej le špilaja, kar čja, uma že vidl kuku u ta reč vn izpadla.

In špilal sa in upil: dol iz Belgicem, dol iz Nemcem, dol iz Austrja, žiuja republika! Aha, zdeła u pa pulom, sm s mislu,

ke sm vidu barona Švarca u lož in en kp belgiških učerju u trjatre. Zdela u pa baron Švarc gvišn prec telefoniru pu žendarje. Pa zmotu sm se. Mal namuzu se je baron in namuzal sa se učeri, pa se je špilal naprej in skazval hvaležnost našmo presvetlmo cesari za negau dar za nemšk trjater.

Žiuja republika! Žiuja baron Švarc!

V kleti.

Gost (zasledivši krčmarja v kleti, ko je narejal vino):

„Kaj, vi delate vino sami, pa pravite, da točite pristnega vipavca!“

Krčmar: „Ga moram narejati sam; saj človek če ga naroči, nikdar ne vé, če je res pristno!“

Moderno.

„Vaš svak se je toraj sodnijsko ločil od svoje žene!“

„Da! Petnajst let sta bila zaročena in — petnajst tednov poročena!“

V posredovalnici služb.

Gospa: „Najmanj deset služkinj vidim tamle v stranski sobi, ki čakajo na službo, pa pravite, da nimate nobene zame.“

Posredovalka: „Te so služile že vse pri vas.“

Dregljaj.

Sluga: „Gospod, zelo previdni bomo morali biti, kajti pri sosedu je bilo že zopet nocoj pokradeno!“

Gospod: „Imaš prav; tudi meni ste nocoj izginiti iz škatlje dve smotki!“

IZ ŽIVLJENJA SUPLENTA SITNIKA.

Radivoj Sitnik, suplent na gimnaziji v K. je bil šolnik skrajne strogosti. Sam pravi uzor točnosti in marljivosti, zahteval je vse to tudi od svojih učencev in zato ni čuda, da je bilo vsako leto dokaj žrtev.

Tretješolec Pega je prinašal zadnje čase zelo slabe rede domov, zato se je podal njegov oče k Sitniku ter ga vprašal po vzroku.

„Popustljiv ne morem biti,“ pojasnil je suplent, „fant napravlja v svojih nalogah pretéžke pregreške.“

Pega je prinašal tudi nadalje kar najslabše rede in pri suplentem se je zglasila Pegova mati.

„Milostiva,“ izgovarjal se je Sitar, „tu ni nobenega pripomočka, pogreške dela še hujše kakor doslej.“

Ko tudi posredovanje gospe Pegove ni imelo potrebnega vspeha odločili so naposled, da naj poskusi še osemnajstletna Pegova sestra uplivati na strogega suplenta ter ga prositi nekoliko obzirnosti.

In Pegova sestra je nekolikokrat šla k Sitarju in bratec je začel prinašati boljše rede domov.

Čez nekolikov mesecev pa je prišel sam suplent Sitar k Pegovim starišem na dom.

„Čudno“, zajeceljal je v zadregi. „Vaš sinček se je poboljšal toda jaz — jaz sam — sem napravil težak pogrešek — —“

„Hčerka sama je to že povedala!“ vskliknila sta gospod in gospa Pega obenem. „A vaš pogrešek se bo dal popraviti!“

In res se je popravil pogrešek s — poroko.

